

429

Besluit van 2 juni 1994, houdende regelen ter uitvoering van de overeenkomst tussen de EEG en Zwitserland betreffende het directe schadeverzekeringsbedrijf (Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Financiën van 21 februari 1994, no. BGW94-222, Generale Thesaurie, Directie Binnenlands Geldwezen, Afdeling Verzekeringswezen;

Gelet op de artikelen 19 en 187, eerste lid, van de Wet toezicht verzekeringstoezicht 1993;

Gezien de adviezen van de Verzekeringkamer en van het Verbond van Verzekeraars;

De Raad van State gehoord (advies van 28 april 1994, no. W06.94.0100);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Financiën van 24 mei 1994, no. BGW94-550;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK I. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. wet: Wet toezicht verzekeringstoezicht 1993;
- b. Zwitserland: Zwitserse Bondsstaat;
- c. verzekeraar: schadeverzekeraar met zetel in Zwitserland.

Artikel 2

Ten aanzien van een verzekeraar zijn de artikelen 42, 49, 96, 143 tot en met 146, 148, onderdeel c, en 153 van de wet niet van toepassing.

Artikel 3

1. Onverminderd het bepaalde in de artikelen 39, eerste lid, en 40 van de wet legt een verzekeraar bij de aanvraag van een vergunning aan de Verzekeringskamer over een certificaat, afgegeven door de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland, waarin wordt verklaard voor welke branches de verzekeraar een vergunning bezit en dat hij beschikt over een solvabiliteitsmarge die overeenkomt met de krachtens artikel 68 van de wet vereiste solvabiliteitsmarge. Het certificaat vermeldt voorts:

- a. welk bedrag aan financiële middelen beschikbaar is om de te verwachten kosten voor de inrichting van de administratie en van het produktienet in Nederland te dekken;
- b. welke categorieën van risico's in feite door de verzekeraar vanuit de vestigingen in Zwitserland worden gedekt.

2. Het certificaat wordt opgemaakt overeenkomstig het door de Verzekeringskamer vast te stellen model.

Artikel 4

1. De Verzekeringskamer legt het programma van werkzaamheden, bedoeld in artikel 39, eerste lid, van de wet, zonodig vergezeld van haar opmerkingen, binnen twee maanden na ontvangst van de vereiste gegevens, bewijsstukken en inlichtingen voor advies voor aan de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland.

2. Indien de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland haar advies niet binnen drie maanden nadat zij het programma van werkzaamheden heeft ontvangen aan de Verzekeringskamer heeft uitgebracht, wordt zulks gelijkgesteld met een gunstig advies.

Artikel 5

In afwijking van artikel 48, eerste lid, van de wet maakt de Verzekeringskamer binnen een maand na ontvangst van het advies, bedoeld in artikel 4, eerste lid, dan wel binnen een maand na verloop van de termijn, bedoeld in artikel 4, tweede lid, haar beslissing bekend.

Artikel 6

1. Ten aanzien van een verzekeraar is artikel 5, eerste lid, onderdelen c en h, van de Regeling programma van werkzaamheden verzekeringsonderneming niet van toepassing.

2. Artikel 5, tweede lid, laatste volzin, van de Regeling programma van werkzaamheden verzekeringsonderneming is niet van toepassing, behoudens voor zover sedert de oprichting van de onderneming van de verzekeraar nog geen drie boekjaren zijn verstreken en:

- a. de verzekeraar is opgericht ingevolge een fusie van bestaande verzekeraars; of
- b. de verzekeraar is opgericht door een of meer bestaande verzekeraars voor de uitoefening van een bepaalde branche, waarin een van de betrokken verzekeraars voordien werkzaam was.

3. In afwijking van artikel 5, derde lid, van de Regeling programma van werkzaamheden verzekeringsonderneming bevat het programma van werkzaamheden een opgave van de omvang van de solvabiliteitsmarge met betrekking tot het gehele in en buiten Nederland uitgeoefende verzekeringsonderneming.

HOOFDSTUK III. OVERDRACHT VAN RECHTEN EN VERPLICHTINGEN UIT OVEREENKOMSTEN VAN SCHADEVERZEKERING

Artikel 7

1. In afwijking van artikel 122, vierde lid, van de wet verleent de Verzekeringskamer voor een overdracht van rechten en verplichtingen uit overeenkomsten van schadeverzekering aan een verzekeraar geen toestemming alvorens de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland heeft verklaard dat de overnemende verzekeraar, mede gelet op de voorgenomen overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit.

2. In afwijking van artikel 122, vijfde lid, onderdeel b, van de wet kan de Verzekeringskamer voor een overdracht als bedoeld in het eerste lid aan een verzekeraar in het kader van diens bedrijfsuitoefening vanuit een in een andere lid-staat gelegen bijkantoor alleen toestemming verlenen indien de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland heeft verklaard dat het betrokken bijkantoor, mede gelet op de voorgenomen overdracht, beschikt over de vereiste solvabiliteitsmarge.

HOOFDSTUK IV. BIJZONDERE MAATREGELEN

Artikel 8

1. Indien een verzekeraar niet voldoet aan de bij of krachtens artikel 94 van de wet gestelde eisen met betrekking tot de technische voorzieningen, kan de Verzekeringskamer de vrije beschikking door de verzekeraar over zijn waarden, die betrekking hebben op zijn vanuit Nederland uitgeoefende verzekeringsbedrijf, beperken of hem verbieden om anders dan met schriftelijke machtiging van de Verzekeringskamer te beschikken over deze waarden.

2. Alvorens een beperking of een verbod als bedoeld in het eerste lid uit te vaardigen, stelt de Verzekeringskamer de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland op de hoogte van haar voornemen.

3. Een beperking of een verbod kan de Verzekeringskamer ook uitvaardigen indien de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland of van een andere lid-staat dan Nederland waar de verzekeraar een vestiging heeft, dit verzoekt op grond van het feit dat de verzekeraar naar haar oordeel in soortgelijke omstandigheden verkeert als bedoeld in het eerste lid.

4. De beperking of het verbod wordt door de Verzekeringskamer door middel van een deurwaardersexploot aan de verzekeraar bekendgemaakt.

5. De verzekeraar kan de ongeldigheid van een rechtshandeling, verricht in strijd met de beperking of het verbod, invoeren indien de wederpartij de maatregel kende of daarvan niet onkundig kon zijn.

6. De Verzekeringskamer heft de beperking of het verbod op zodra de verzekeraar weer voldoet aan de in het eerste lid bedoelde eisen of, wanneer de beperking of het verbod uitsluitend berust op het derde lid, zodra daartoe naar het oordeel van de Verzekeringskamer aanleiding bestaat doch in elk geval zodra de in dat lid bedoelde toezichthoudende autoriteit de door haar opgelegde beperking of het verbod heeft opgeheven. De Verzekeringskamer maakt de opheffing bekend aan de verzekeraar.

7. De Verzekeringskamer stelt de toezichthoudende autoriteiten, bedoeld in het derde lid, alsmede de toezichthoudende autoriteiten van de lid-staten waarheen de verzekeraar vanuit Nederland diensten verricht in kennis van de uitvaardiging van de beperking of het verbod en de opheffing daarvan.

Artikel 9

1. De Verzekeringskamer vaardigt een beperking of een verbod als bedoeld in artikel 8 uit ten aanzien van de hier te lande aanwezige waarden, indien de toezichhoudende autoriteit van Zwitserland dit verzoekt op grond van het feit dat de verzekeraar naar haar oordeel in soortgelijke omstandigheden verkeert als bedoeld in artikel 138, tweede lid, van de wet.

2. De beslissing waarbij de beperking of het verbod wordt opgelegd, wordt door de Verzekeringskamer door middel van een deurwaarders-exploot aan de verzekeraar bekendgemaakt.

3. De verzekeraar kan de ongeldigheid van een rechtshandeling, verricht in strijd met de beperking of het verbod, inroepen indien de wederpartij de maatregel kende of daarvan niet onkundig kon zijn.

4. De Verzekeringskamer heft de beperking of het verbod, bedoeld in het eerste lid, op zodra de toezichhoudende autoriteit van Zwitserland dit verzoekt. Zij maakt de opheffing bekend aan de verzekeraar. Tevens doet de Verzekeringskamer van de opheffing mededeling aan de toezichhoudende autoriteiten van de andere lid-staten waarheen de verzekeraar vanuit Nederland diensten verricht.

HOOFDSTUK V. INTREKKING VAN EEN VERGUNNING EN SCHORSING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Artikel 10

1. Alvorens tot intrekking van een vergunning van een verzekeraar over te gaan, raadpleegt de Verzekeringskamer de toezichhoudende autoriteit van Zwitserland, tenzij de vergunning wordt ingetrokken op eigen verzoek of omdat de verzekeraar de bedrijfsuitoefening in de betrokken branche gedurende meer dan zes maanden heeft gestaakt dan wel binnen twaalf maanden na verlening van de vergunning daarvan geen gebruik heeft gemaakt.

2. Wanneer de toezichhoudende autoriteit van Zwitserland een of meer vergunningen heeft ingetrokken of zal intrekken op overeenkomstige gronden als bedoeld in artikel 148, onderdelen b, c en d, van de wet trekt de Verzekeringskamer eveneens de overeenkomstige vergunningen in. Deze intrekking gaat niet eerder in dan op het tijdstip waarop de intrekking in Zwitserland ingaat.

3. De Verzekeringskamer brengt de intrekking van een vergunning ter kennis van de toezichhoudende autoriteit van Zwitserland, tenzij de vergunning is ingetrokken op eigen verzoek of omdat de verzekeraar de bedrijfsuitoefening in de betrokken branche gedurende meer dan zes maanden heeft gestaakt dan wel binnen twaalf maanden na verlening van de vergunning daarvan geen gebruik heeft gemaakt. De Verzekeringskamer brengt in deze gevallen de intrekking eveneens ter kennis van de toezichhoudende autoriteiten van de lid-staten waarheen de verzekeraar vanuit Nederland diensten verricht.

Artikel 11

1. Indien de Verzekeringskamer bevindt of vermoedt dat de in artikel 148, onderdelen b en d, van de wet omschreven gevallen zich voordoen, kan zij de werkzaamheden van de verzekeraar geheel of gedeeltelijk schorsen gedurende een door haar te bepalen termijn van ten hoogste drie maanden. Onze Minister kan de Verzekeringskamer op haar verzoek toestaan deze termijn met ten hoogste drie maanden te verlengen.

2. Een besluit tot schorsing van de werkzaamheden wordt door de

Verzekeringskamer door middel van een deurwaardersexploot aan de verzekeraar bekendgemaakt.

3. De Verzekeringskamer brengt het besluit tot schorsing ter kennis van de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland.

4. Tijdens de schorsing mag de verzekeraar geen nieuwe overeenkomsten van verzekering sluiten en overigens slechts met toestemming van de Verzekeringskamer zijn werkzaamheden uitoefenen. De Verzekeringskamer kan organen van de onderneming van de verzekeraar schriftelijk machtigen bepaalde handelingen te verrichten.

5. De verzekeraar kan de ongeldigheid van een rechtshandeling, verricht in strijd met het besluit tot schorsing, inroepen indien de wederpartij dit besluit kende of daarvan niet onkundig kon zijn.

Artikel 12

1. Indien de Verzekeringskamer een vergunning intrekt op grond van artikel 148, onderdelen b of d, beperkt zij de uitoefening van de beschikkingsbevoegdheid door de verzekeraar over zijn waarden of verbiedt zij hem om anders dan met haar schriftelijke machtiging over deze waarden te beschikken, voor zover zulks niet reeds ingevolge de artikelen 8 of 9 is geschied.

2. Bij de publikatie, bedoeld in artikel 150, tweede lid, van de wet wordt tevens mededeling gedaan van de beperking of het verbod, opgelegd ingevolge het eerste lid of de artikelen 8, eerste of derde lid, en 9, eerste lid.

3. De verzekeraar kan niet op grond van de beperking of het verbod, opgelegd ingevolge het eerste lid, een beroep doen op de ongeldigheid van een rechtshandeling die voor de openbaarmaking is verricht, tenzij de wederpartij de beperking onderscheidenlijk het verbod kende of daarvan niet onkundig kon zijn.

4. Indien het besluit tot intrekking wordt vernietigd, heft de Verzekeringskamer de beperking of het verbod, opgelegd ingevolge het eerste lid, op.

HOOFDSTUK VI. NOODREGELING EN FAILLISSEMENT

Artikel 13

Indien de artikelen 156, vierde lid, aanhef en onderdeel c, en tiende lid, 157, vierde lid, 165, zesde lid, of 169, vierde lid, van de wet toepassing vinden, wordt de toezichthoudende autoriteit van Zwitserland op dezelfde wijze op de hoogte gebracht als de toezichthoudende autoriteiten van de lid-staten.

HOOFDSTUK VII. SLOTBEPALINGEN

Artikel 14

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 juli 1994.

Artikel 15

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit uitvoering overeenkomst EEG/Zwitserland inzake verzekeringstoezicht 1994.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, vijfde lid jo. vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 2 juni 1994

Beatrix

De Minister van Financiën,
W. Kok

Uitgegeven de *eenentwintigste* juni 1994

De Minister van Justitie,
A. Kosto

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Het onderhavige besluit vervangt het Besluit van 7 januari 1993, houdende regelen ter uitvoering van de overeenkomst tussen de EEG en Zwitserland betreffende het directe schadeverzekeringsbedrijf (Stb. 41) dat ingevolge de vervanging van de Wet toezicht verzekeringbedrijf (WTV) door de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 (WTV 1993) is komen te vervallen. De WTV 1993 geeft onder andere uitvoering aan de derde richtlijn schadeverzekering¹ en de derde richtlijn levensverzekering².

De overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Zwitserse Bondsstaat betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche (PbEG L 205) (hierna aangeduid als de overeenkomst) heeft tot doel een gelijke behandeling te realiseren met betrekking tot het recht van vestiging van agentschappen of bijkantoren van schadeverzekeraars wier zetel is gelegen op het grondgebied van een der overeenkomstsluitende partijen. De overeenkomst heeft geen betrekking op het verrichten van diensten door schadeverzekeraars, en evenmin op levensverzekeraars en op herverzekeraars. De overeenkomst is niet aangepast aan de derde richtlijn schadeverzekering, zodat het regime van de overeenkomst op enkele belangrijke punten afwijkt van het vanaf 1 juli 1994 geldende lid-staat-regime. Daarbij moet vooral worden gedacht aan het «single licence»-beginsel en de daaruit voortvloeiende wijzigingen. Om technische redenen is derhalve in het onderhavige besluit afgezien van een gedeeltelijke gelijkstelling van Zwitserland met een lid-staat zoals dat het geval was in het besluit van 7 januari 1993. Dit zou namelijk leiden tot een gecompliceerder en omvangrijker uitvoeringsbesluit dan het onderhavige besluit, waarin als uitgangspunt is gekozen het regime dat voor derde landen in de WTV 1993 geldt. Vervolgens brengt het onderhavige besluit daarop wijzigingen aan teneinde op de daarvoor in aanmerking komende punten op bijkantoren in Nederland van schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland ofwel het lid-staat-regime van de WTV 1993 ofwel de bepalingen van de overeenkomst van toepassing te doen zijn. Het lid-staat-regime van de WTV 1993 wordt bereikt door het niet van toepassing verklaren van een aantal artikelen van de WTV 1993 die op verzekeraars met zetel buiten de Europese Unie (en dus ook op de hier bedoelde verzekeraars) van toepassing zijn. Daardoor wordt bereikt dat de desbetreffende punten niet worden geregeld, hetgeen ook het geval is voor verzekeraars met zetel in een andere lid-staat dan Nederland, omdat als gevolg van de coördinatie door de richtlijnen of de overeenkomst de nationale wetgeving van de betrokken staten reeds voorziet in de benodigde bepalingen. Indien in de toekomst de overeenkomst aan de derde richtlijn schadeverzekering zou worden aangepast, kan weer worden teruggekeerd naar de tekst van het besluit van 7 januari 1993 met de daarin vervatte gedeeltelijke gelijkstelling.

¹ Richtlijn nr. 92/49/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de Richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (PbEG L 228 van 11 augustus 1992).

² Richtlijn nr. 92/96/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringbedrijf en tot wijziging van de Richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (PbEG L 360 van 9 december 1992).

³ Eerste richtlijn nr. 73/239/EEG van de Raad van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PbEG L 228).

ARTIKELSGEWIJS

In artikel 2 is een aantal artikelen van de wet uitgezonderd. Voor artikel 42 van de wet geldt dit omdat in de overeenkomst, evenals in de eerste richtlijn schadeverzekering³, de in het desbetreffende artikel geregelde punten – zoals de vereiste rechtsvorm en voorschriften met betrekking tot de solvabiliteitsmarge – reeds zijn geregeld. Artikel 49 van de wet is overbodig omdat voor schadeverzekeraars met zetel in Zwitserland de solvabiliteitsmarge al wordt berekend op basis van het gehele door de verzekeraar uitgeoefende schadeverzekeringbedrijf. Hetzelfde geldt ten aanzien van de artikelen 96, 144, 145, 146 en 148, onderdeel c, van de wet,

die eveneens betrekking hebben op de solvabiliteitsmarge. Deze uitzonderingen hebben ten gevolge dat ten aanzien van de desbetreffende punten bijkantoren in Nederland van verzekeraars met zetel in Zwitserland op dezelfde wijze worden behandeld als bijkantoren van verzekeraars met zetel in een andere lid-staat (lid-staat-regime van de WTV 1993).

De artikelen 143 (bijzondere maatregelen) en 153 (intrekking van een vergunning) van de wet tenslotte zijn uitgezonderd omdat daarin geen rekening wordt gehouden met de samenwerkingsprocedure tussen de toezichthoudende autoriteiten zoals die is afgesproken tussen de overeenkomstsluitende partijen en ook overigens onvoldoende zijn toegesneden op de bepalingen die op grond van de overeenkomst dienen te gelden.

In de artikelen 3 tot en met 5, die over de aanvraag van een vergunning handelen, is eveneens rekening gehouden met de samenwerkingsprocedure zoals die is afgesproken tussen de overeenkomstsluitende partijen. Ook hiervoor geldt dat dit het lid-staat-regime is zoals dat onder de WTV gold.

Artikel 6 van het besluit geeft uitvoering aan artikel 10, eerste lid, onderdeel c, van de overeenkomst. Ingevolge laatstgenoemd artikel dienen verzekeraars met zetel op het grondgebied van de andere partij de balans en de winst- en verliesrekening van elk der laatste drie boekjaren over te leggen. Dit houdt in dat een verzekeraar ten minste drie jaren moet hebben bestaan alvorens deze agentschappen of bijkantoren op het grondgebied van de andere Partij mag oprichten. De overeenkomst staat hierop twee uitzonderingen toe:

a. er is sprake van de oprichting van een nieuwe verzekeraar ten gevolge van fusie van bestaande verzekeraars;

b. er is sprake van de oprichting van een nieuwe verzekeraar door een of meer bestaande verzekeraars voor de uitoefening van een bepaalde branche waarin een van de betrokken verzekeraars voordien werkzaam was.

Met betrekking tot eerstgenoemde uitzondering wordt opgemerkt dat deze uitsluitend betrekking heeft op de oprichting van een nieuwe rechtspersoon. Niet onder de uitzondering valt derhalve het geval dat een bestaande rechtspersoon het vermogen van een andere rechtspersoon onder algemene titel overneemt. Bij deze laatste vorm van fusie blijft de verkrijgende rechtspersoon bestaan en is een uitzondering dan ook overbodig.

In artikel 7, eerste lid, wordt afgeweken van artikel 122, vierde lid, van de wet. Dit is noodzakelijk omdat de solvabiliteitsmarge van een schadeverzekeraar met zetel in Zwitserland onder toezicht staat van de aldaar bevoegde toezichthoudende autoriteit. Een bijkantoor in een lid-staat van een dergelijke verzekeraar behoeft niet te beschikken over een aparte solvabiliteitsmarge, terwijl er ook geen toezichthoudende autoriteit in de Gemeenschap is die toezicht houdt op diens solvabiliteitsmarge. Derhalve dient de Verzekeringskamer zich te wenden tot de bevoegde toezichthoudende autoriteit in Zwitserland. Dezelfde redenering geldt voor de in het tweede lid opgenomen afwijking van artikel 122, vijfde lid, onderdeel b, van de wet.

In de artikelen 8 en 9 (bijzondere maatregelen), 10 tot en met 12 (intrekking vergunning en schorsing van de werkzaamheden) en 13 (noodregeling en faillissement) is eveneens rekening gehouden met de samenwerkingsprocedure. Ook hier is sprake van het lid-staat-regime zoals dat onder de WTV gold. Met betrekking tot artikel 12 wordt voorts nog opgemerkt dat dit artikel is toegesneden op de intrekkinggronden van een vergunning voor een verzekeraar met zetel in Zwitserland.

De Minister van Financiën,
W. Kok